

THE

PSYCHOTH#RILLER

C. L. TAYLOR

STEX

PSYCHOTHILLER

C. L. TAYLOR

2018

Copyright © 2017 by C. L. Taylor
Translation © 2018 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE ESCAPE,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 2017
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2018

ISBN 978-80-7498-259-0

*Pro mého syna Seta Halla
Miluju tě a vždycky budu*

I. ČÁST

1. kapitola

Někdo jde za mnou, vytrvale se mnou drží krok. Na patře mě zaštipá vůně ženského parfému – silná omamná kombinace pižma a nějaké květiny. Snad lilie, anebo jasmínu. Dotyčná se na mě nalepila tak těsně, že kdybych se zničehonic zastavila, narazila by mi do zad. Proč mě prostě nepředejde? Tahle ulice zastrčená vzadu za univerzitou je poklidná, lemuje ji řada parkovacích míst a chodník je dost široký na to, aby po něm šli dva lidé vedle sebe.

Zrychlím. Elisa už je ve školce určitě poslední, sama samotinká, a nejde jí do hlavy, kde vězím. Chtěla jsem odejít z práce na minutu přesně v pět, jenže za mnou přišla jedna studentka a v kanceláři se mi rozbřečela. Prý neodvzdala včas seminární práci a hrozně se bojí, že ji učitel z kurzu vyhodí. Nemohla jsem ji tam v takovém stavu nechat a odkráčet. Musela jsem ji uklidnit. Odcházela ode mě s úsměvem ve tváři, ale mě v podpaží štípal pot. Bylo čtvrt na šest. Nikdy neodcházím z práce takhle pozdě. Prostě nikdy.

K autu už mi chybí jen nějakých sto metrů. Ani ne za mi-

nutu v klouznou dovnitř, zabouchnu za sebou dvířka, rozvřít se motor a spustí se muzika. Budu v bezpečí. Všechno bude v pohodě.

Ještě padesát metrů.

Žena za mnou ztěžka oddechuje. Taky zrychlila.

Dvacet metrů.

Ucítím na kabátu slabý tah; hmátla po mně, ale nepovedlo se jí látku uchopit.

Deset metrů.

Vkročím do ulice, mířím ke dveřím na straně řidiče a pořád mě pronásleduje klapot vysokých podpatků. Sáhnu do kapsy pro klíče, ale nahmátnu jenom zmačkaný papírový kapesník, pytlíček hrozin a obaly od bombónů. Zajedu rukou do druhé kapsy a konečně zavadím o klíče. Sotva je sevru v prstech, na rameni mi přistane ruka.

Srdce mi vyletí až do krku, prudce se otočím a zvednu před sebe ruce v obranném gestu.

„Jejda!“ vykulí oči blondýna asi tak v mém věku a uskočí ode mě. Má na sobě tlustou bundu, přiléhavé džíny a boty na podpatku. „Jenom jsem se vás chtěla zeptat na cestu.“

Všechnen strach mě v jediném rozdechvélém výdechu opusť. Chce se mě zeptat na cestu.

Upírá na mě oči obtažené silnou černou linkou. „Nevíte, kde staví autobus, co mě doveze do Brecknock Road?“

Projede mnou úžas. „Brecknock Road? Tam bydlím.“

„Jo? To je mi ale náhoda.“

Na první pohled mi připadalo, že je jí něco přes čtyřicet jako mně, ale s hladkým čelem a klenutým obočím kontrastují povislé tváře a zvrásněná kůže na krku, které naznačují, že bude nejmíň o deset let starší.

ÚTĚK

Sjede pohledem k mojí ruce opřené o okénko auta. „Nejedete tam náhodou?“

„Prosím?“

„Do Brecknock Road. Nehodila byste mě tam?“

Nevím, jak zareagovat. Rozhodně ji u sebe v autě nechci. Ne když jsem v tomhle stavu. Potřebuju se před příjezdem do mateřské školky uklidnit. Nechci, aby mě Elisa viděla takhle rozhozenou.

Blondýna stočí zrak k chodníku, po kterém jde mladý kluk v těžkém kabátě. Zaobírá se telefonem a nevnímá svět kolem.

„Úplně jako můj syn a dcera – ti taky v jednom kuse čučí do mobilu,“ prohodí blondýna žoviálně, když mladík zmizí za rohem a zase jsme samy. Buď vůbec nepostřehla, jak mě svou žádostí zaskočila a jak je mi to proti srsti, anebo je jí to fuk.

„No... víte...“ Zastrčím klíč do zámku. „Nezlobte se, ale nejedu přímo domů. Potřebuju napřed vyzvednout dceru ze školky a –“

„Elisu, vidíte?“

Krve by se ve mně nedořezal. „Prosím?“

„Takové krásné jméno. Kapku staromódní – ale taková teď frčí, nemám pravdu? Moje snacha chtěla pojmenovat dceru Ethel. No jen si to představte – Ethel!“

„Jak víte, že...“ Důkladně si prohlížím její tvář, ale ne, nepřipadá mi ani trochu povědomá. Přísahala bych, že jsem tuhle ženu v životě neviděla. „Nezlobte se, ale my se známe?“

Uchechtne se – je to takový chrčivý, hrdelní zvuk – a podá mi ruku. „Omlouvám se, že jsem se hned nepředstavila. Jsem Paula, Johnova máma. John bydlí v ulici kousek od vás.

Vídám vás s vaší holčičkou, když ráno nastupujete do auta – chodím tou dobou s vnučkou do parku. Občas ji hlídám. Jsem z Tauntonu. Zas tak často do Bristolu nejzdím.“

Významně se zahledí na moje auto. „Tak svezete mě? Když už teď víte, že nejsem sériová vražedkyně?“

Ochromila mě nerozhodnost. Nikoho jménem John neznám, ale naše ulice je dlouhá. Odmítnout tu ženu by bylo nezdořilé a navíc si nechci znepřátelit nikoho ze sousedů; vždyť je to taková příjemná ulice. Jenže takovéhle věci prostě nedělám. Věci, které se vymykají rutině.

„Prosím,“ naléhá. „Mám dneska večer hlídat vnučku a John si bude dělat starost, kde jsem.“

Bleskově se rozhodnu. Bude rychlejší ji svézt než to odmítnout a riskovat, že budu muset marnit čas dalším dohadováním. „No dobře. Ale vysadím vás u školky. Není to od Brecknock Road daleko.“

„Díky. Moc si toho vážím.“

Čeká, až odemknu dveře řidiče, pak obejde auto a nasedne vedle mě. Zapnu si pás a strčím klíč do zapalování. Paula na sedadle spolujezdce po pásu nesáhne. Místo toho přejeđe dlaní palubní desku, pak stiskne otvírání palubní přihrádky a otevře ji. Přehrabuje se uvnitř, odsouvá cédéčka, účtenky a manuály, načež se natáhne dolů a ohmatává spodní stranu sedadla.

Nevěřícně na ni zírám. Když se otočí a propátrává pohledem prostor pro nohy u zadního sedadla, zeptám se jí: „Hledáte něco?“

Ignoruje mě. Přeleze na zadní sedadlo, strčí ruku za Elisinu autosedačku a pod ni, pak nadzvedne odkládací policičku za sedadlem a nakoukne do kufru.

ÚTĚK

„Paulo...“ odepnu si pás. „Nechte toho, prosím vás.“

Ohlédne se po mně, rty stažené do úzké linky a oči zúžené. „Neříkejte mi, co mám dělat, Jo.“

Ta proměna mi vyrazí dech; už ani trochu nepůsobí veselým přátelským dojmem. Lhala mi. Nemá syna jménem John, který bydlí v naší ulici. Nikdy se s vnučkou neprocházela v Perrettově parku. A já jsem se jí rozhodně nepředstavila.

„Chci, abyste vystoupila,“ pronesu co nejklidněji.

Pousměje se, urovná si bundu a uvelebí se na zadním sedadle. Levou ruku ležérně přehodí přes vršek Elisiny autosedačky.

„Vaše dcera je krásná holčička,“ pronese tlumeně, ale tak, abych ji slyšela. „Že mám pravdu, Jo?“

Z očí jí číší taková zloba, že mi uvízne dech v hrdle.

„Vypadněte,“ poručím jí. Na konci ulice se objevil nějaký muž. Když otevřu dveře a zakřičím, uslyší mě. Paule neunikne, kam se dívám.

„Ale no tak. Nemusíte se hned chovat tak neurvale. Něco hledám, to je všecko. A mám dojem, že váš manžel by mohl vědět, kde to je.“

Ztuhnu. „Max? Co to má společného s Maxem?“

Paula se ohlédne – ten muž už je u auta hned za tím mým – a sáhne po klice. „On bude vědět, o co kráčí. Vyřídte mu, ať se mi ozve. A ještě něco.“

Volnou rukou si sáhne do kapsy.

„Měla byste si dávat pozor na dceřiny věci,“ položí na Elisinu sedačku drobnou pestrobarevnou rukavičku.

„A na dceru,“ dodá a vystoupí z vozu.

2. kapitola

Když se Maxi Blackmoreovi rozvibruje mobil a začne na hladkém dřevěném stole mezi ním a jeho editorkou tiše drnčet, zhluboka si povzdechne. Sáhne po něm a podívá se na displej. Volá Jo – už zase. Co odešel v osm ráno do práce, je to od ní už třetí telefonát. Už ji musel ujišťovat, že ano, klidně může poslat Elisou do školky, i když trochu kašle, a ano, zastaví se cestou domů v lékárně a dokoupí dětský paracetamol. Poslední půlhodinu svůj osobní mobil ignoroval, jenže ona mu teď volá na ten pracovní.

Jeho editorka Fiona Spellingová se na židli opírá se založenými pažemi. Nasadila takový ten svůj typický výraz, kterým dává najevo, že její vlídná nálada se může co nevidět změnit v podrážděnost. „Musíte to vzít?“

Max si zastrčí mobil do vnitřní kapsy saka. „Počká to.“

„Vážně? Víte přece, že když se vám nedovolá, tak zatelefonuje mně.“

Max se zamračí. Neměl Jo Fionino číslo dávat. Chtěl ji tím uklidnit – dopřát jí pocit, že má komu zavolat, aby se ujistila,

ÚTĚK

že se mu nic nestalo, kdyby jí nezvedal telefon. Jenže Jo volá na Fionino číslo tak často, že si ho dokonce uložila jako rychlou volbu. Bez nadsázky. Pod jedničkou má na své staříčké neforemné Nokii jeho telefon, pod dvojkou mámu, pod trojkou Elisinu školku, pod čtyřkou svoji šéfovou a pod pětkou Fionu. Prosil ji, ať Fionu vymaže, ale nedala si říct.

„To ta její agorafobie,“ vysvětluje. „Je kvůli ní přehnaně úzkostlivá.“

„Vždyť dělá na univerzitě studijní poradkyni, ne? Nemůže to s ní být tak zlé, když si udrží práci.“

Max se posmutněle usměje. Svého času si myslel totéž, co Fiona – že agorafobici si netroufnou vystrčit nos z domu. Ale Jo mu už nesčetněkrát vysvětlovala, že tak jednoduché to není. Nebojí se vycházet z domu, bojí se situací, kdy není úniku a nedovolá se pomoci.

„Je to zlé,“ odvětlí své nadřícené. „Hodně zlé. Sice na částečný úvazek pracuje, ale netroufne si vzít Elisiu do parku nebo do zoo. Dokonce už ani nechodí nakupovat – od té doby, co v potravinách na rohu dostala panický záchvat, protože měla pocit, že se po ní někdo divně kouká.“

„Páni.“ Fiona povytáhne obočí.

A to neví zdaleka všechno. Už víc než rok s Jo neměl sex. Podobně na suchu byli už jednou dřív, když se Jo tak bála otěhotnění, že ho k sobě vůbec nepustila. Ale když pak počali Elisiu, věřil, že se všechno zas vrátí k normálu. Nevrátilo. Ještě se to zhoršilo.

„No nic, Maxi,“ Fiona mávne rukou ke svému monitoru. „Četla jsem tu vaši reportáž a je povedená. Hodně povedená. Jaký je to pocit?“

„Co jaký je pocit?“

„Že vaše investigativní práce vedla až k odsouzení. Dostal pět let, je to tak?“

Max se poprvé za celou dobu, co naproti ní sedí, usměje. Hrozně rád by viděl, jak se Ian White tvářil, když si pro něj přišla policie. Hajzl zákeřná. Založil si řetězec firem, které po celé zemi půjčovaly peníze svobodným matkám, důchodcům a lidem na podpoře a účtovaly jim nehorázné úroky. Když se dlužníkům nedařilo horentní sumy splácet, vymahači jim chodili domů vyhrožovat hrubým násilím. O surový nátlak, násilnosti a drogy nebyla v Ianově podnikání nouze. Max na vlastní oči viděl, jak Ianův poskok neurvale přirazil ke zdi staříka, který nařikal, že jestli zaplatí, tak týden nebude mít na jídlo. Nemohl nijak zareagovat. Nemohl toho surovce zarazit. Mohl se jen modlit, že miniaturní kamera v jeho brýlích nahraje dost materiálu, aby ti parchanti skončili za mřížemi.

„Nebál jste se, že vás prokouknou?“ zeptá se Fiona. „Nikdo ze Snadné půjčky vás z ničeho nepodezíral?“

„Zažil jsem pár ožehavých momentů, ale vždycky jsem se z toho nějak vymluvil.“

„To mě ani trochu nepřekvapuje.“ Šéfová se sevřenými rty usměje. „Stala se z vás hvězda investigativní žurnalistiky – nový Donal MacIntyre. Máme vám tak odteď říkat?“

„Ale ne,“ mávne rukou Max. „Ten už je za zenitem. Radši zůstaneme u Maxe Blackmorea – ale kdybyste mi chtěla začít říkat *sire*, tak nemám námítky.“

Fioně se vytratí úsměv z tváře a povytáhne obočí. V Maxovi zatrne. Do háje. Vždycky to s vtípkováním přepískne.

3. kapitola

Jakmile se ozve bzučák, opřu se do dveří a vpadnu dovnitř. Řítím se budovou školky, vyhýbám se věšákům, zaměstnancům a výtvorům z papírmaše, které vzdávají hold *Hladové housence*.

„Eliso?“ Zápolím s otevíráním branky ve dveřích místnosti pro dvouleté a cítím, jak mi po zádech stéká kapička potu. Když vběhnu dovnitř, zvedne se ke mně několik párů zvědavých a znepokojených oček, ale ani jeden nepatří mojí dceři.

„Děje se něco, Jo?“ vzhledne ke mně Sharon usazená před dětmi s obrázkovou knížkou v rukou. Usmívá se, ale ten úsměv je tak napjatý, že jí ladí s pevně utaženým ohonem. Opodál utírá stůl další zaměstnankyně školy, miloučká osmnáctiletá holka jménem Bethan. Taky se po mně podívá a vlídně mě pozdraví, ale tváří se zmateně.

„Copak, Jo?“ zeptá se Sharon a já zase propátrávám pohledem dětské tváře, abych se ujistila, že jsem žádnou nepřehlédla.

„Nevidím Elisiu. Kde je?“

Nečekám na odpověď a rozrazím dveře na zahradu. Nikdo tam není, na opuštěném pískovišti zalitým světlem reflektorů se povalují pestrobarevné umělohmotné hračky.

„No tak, Jo,“ dožene mě Sharon. Tváří se podrážděně. „Co se děje? Elisa je přece –“

„Mami!“

Ten pronikavý výkřik mě přiměje k ohlédnutí. Je to ona – na protější straně místnosti stojí moje holčička, tmavě blond vlásy pořád stažené do culíků, které jsem jí ráno vyrobila. Za ruku ji drží Alice, její oblíbená učitelka. Mám Alici ráda, je milá a laskavá a nedává mi kázání, když se o pět minut zpozdím.

„Čůrala jsem,“ chlubí se dcera, když k ní doběhnu.

„Na záchodě,“ dodá a já ji zvednu do náruče a zabořím jí tvář do hřejivého krku.

„Napadlo ji to samotnou,“ dodá Alice. „Tvrдила, že už nechce nosit plínky.“

„Panebože.“ Pevně dceru svírám a hladím ji po vlasech, zas a znova. „Panebože.“

„Jo?“ Alicin tón se změní. „Je všechno v pořádku? Jste celá bledá. Jde o vašeho otčima? Stalo se mu něco?“

Mám sto chutí jí říct, že jsem se sem hnala bristolskými ulicemi, přesvědčená, že ta ženská, která se mi vetřela do auta, Elise něco provedla. Zkoušela jsem volat Maxovi, zas a znova, ale nezvedal mi to. Ani Fiona, jeho šéfová. Dokonce jsem zavolala i na policii, jenže se mi nedostávalo dechu, natož abych se zmohla na řeč, a tak jsem hovor ukončila, ještě než se spojil. Ruce se mi tak klepaly, že se mi povedlo nastartovat auto až na třetí pokus. Tohle všechno bych Alici ráda

ÚTĚK

vysvětlila, jenže ještě radši bych Elisou co nejrychleji odvezla domů. Tam budeme obě v bezpečí.

„Jo!“ volá za mnou Alice, když běžím ke dveřím. Elisa mi ovinula nohy kolem pasu a zabořila tvářičku do krku. „Nepodepsala jste dceřino převzetí. A zapomněla jste tu její kabát!“

Zápolím se zástrčkou na dveřích. Venku čeká na vpuštění do budovy několik dalších rodičů a přes prosklené dveře mě pozorují. Úsměv jim ve tváři pohasíná. Jsem celá rozklepaná a pořádně neovládám prsty. Nakonec se vedle mě vynoří Sharon, strčí mi do náruče Elisinu tašku a kabát a jediným plynulým pohybem zástrčku uvolní. Rodiče se rozestupují, aby mě nechali projít, a já zamumlám pár omluvných slov a spěchám pryč.

„Vypadá rozrušeně,“ utrousí jedna žena polohlasem, ale já ji přesto slyším.

„Asi to při obědě přepískla s vínem,“ odvětlí kdosi a na ulici mě vyprovází sborový smích.

Zastavím se přede dveřmi obývacího pokoje s hrníčkem mléka pro Elisou v ruce. Venku na ulici se nějaká ženská zplna hrdla chechtá – hlasitým hrdelním smíchem, ze kterého mi naskakuje husí kůže. Paula ví, ve které ulici bydlíme. Viděla mě, jak jdu s Elisou do parku. Nejspíš nás sledovala, jak vycházíme z domu. Už jsem zkontrolovala – dvakrát –, že jsou dveře i okna zajištěné, ale přesto radši přeběhnu do předsíně a vezmu za kliku, abych si to ověřila. Je zamčeno.

Pospíším si zpátky do obývacího pokoje. Elisa pořád sedí na pohovce a dívá se na televizi. Přes nohy má přehozenou deku a tiskne k sobě svého nejmilejšího plyšáka, slona Effieho.

„Mlíko,“ řekne, když mě vidí přicházet. Dojdu k oknu, odhrnu závěs a vykouknu ven. Po chodníku kráčejí dvě ženy, obě tmavovlasé. Ta napravo se zase rozchechtá a kamarádka ji přátelsky pleskne přes paži. Není to Paula. Ale to neznamená, že jsme v bezpečí.

„Tumáš, broučku,“ přinutím se k úsměvu a podávám dceři hrníček. Nespouští zrak z obrazovky. Je úplně uhranutá tím, jak panáček Makka Pakka nakládá na trakař kameny, pěkně jeden po druhém. Sálá z ní klid a spokojenost... kéž bych na tom byla stejně.

„Máma jde sbalit pár věcí, protože pojedeme na několik dní za babičkou a dědou. Za chvíličku jsem zpátky. Budu nahore.“

Počínám si kvapně, přebíhám z pokoje do pokoje a shromažďuju oblečení, plenky, hračky, toaletní potřeby a léky. Kdykoli zaslechnu podezřelý zvuk, strnu a volám na dceru, abych se ujistila, že je v pořádku. Když všechno naházím do cestovní tašky na kolečkách, zajdu ještě jednou do Elisina pokojíčku. S rukama v bok zůstanu stát uprostřed a rozhlížím se, jestli jsem něco nezapomněla. Pořád nemůžu uvěřit, co nám to Max provedl. Vždyť mi přece *odpřísáhl*, že rodinu za žádnou cenu neohrozí. Pořád dokolečka mě ujišťoval, že jsme v bezpečí, že po nás kvůli jeho investigativní práci nikdo nevyrukuje. A já mu věřila. Nevím, kdo z nás dvou byl víc naivní, jestli já, nebo on. Naše manželství už hezkou chvíli balancuje na vratkých nohou. Kvůli Elise jsem se ho snažila udržet, ale už toho mám dost. Nezůstanu s mužem, který nadřazuje kariéru bezpečí své rodiny.

Vrátím se do ložnice, zapnu cestovní tašku, ale hned ji zase rozepnu. Vážně jsem Elise zabalila všechno, co potřebu-